

[Boligministeren]

derfor kommer vi ind i sagen på denne mærkelige måde.

Det er helt stringent og rigtigt set fra hr. Wilhjelm's synspunkt. Sagen går til ombudsmanden, og ombudsmanden siger: ja, det kan være, boligministeriet har ret, det kan være, hr. Wilhjelm har ret. Han vil ikke afgørende sige, hvem der har ret. Jeg læser det nærmest, som om han synes, boligministeriet har ret, men all right . . . (*Munterhed*). Ja, sådan har jeg altså læst det, men det kan jo læses forskelligt. Hr. Wilhjelm har fået en anden opfattelse. Men igen: det er domstolene, der bestemmer det.

Ombudsmanden siger: skulle vi ikke prøve at få den sag afklaret, enten gennem en domstolskendelse eller, hvis der ikke kommer en sådan, gennem en lovændring? Så vil vi have fjernet den juridiske tvivl, for så får vi enten en lovændring eller en domstolsafgørelse.

Nu kan det med den regering, vi har fået, komme til at ligge meget, meget tungt med at få en domstolsafgørelse, for med den boligpolitik, vi fører, så havner sociale boligseksker jo ikke på tvangsauktion. Derfor er det naturligt, at man siger: skal vi så ikke prøve at få det op i salen og få det afgjort. Det er også meget stringent og rigtigt af hr. Keld Andersen og fru Kirsten Jacobsen at rejse sagen gennem fremsættelse af et lovforslag. Vi må sige: ja, det er rigtigt, folketingets ombudsmand har helt ret i, at en lovændring kunne fjerne den juridiske tvivl, men den kunne skabe en politisk tvivl, nemlig om, hvad socialdemokratiet vil med det almennyttige byggeri. Det er lige præcis den tvivl, hr. Wilhjelm vil skabe. Han tror, at han ved sammen med fru Kirsten Jacobsen at bringe det frem her får bragt os i gyngen. Nå ja, det må hr. Wilhjelm jo mere sig med, selv om han nok bruger noget af folketingets kostbare tid. Men vi vil ikke i dette tilfælde erstatte en juridisk tvivl med en politisk tvivl. Vi kan fjerne den juridiske tvivl, men så skaber vi politisk tvivl. Selv om vi har megen respekt og sympati for ombudsmandens institution og person, så må vi sige, at det er trods alt folketingets ombudsmand og ikke ombudsmandens folketing, og derfor vil vi i dette tilfælde efter omstændighederne lade hensynet til at undgå politisk tvivl føre til, at vi kommer til at leve med en juridisk tvivl, som ikke får nogen som helst praktisk betydning. Så længe man holder denne regering ved lige

– og det vil man gøre i mange år – så er der sørget for det sociale boligbyggeri.

Kirsten Jacobsen (FP):

En ting må man medgive boligministeren. Han har øvet sig længe på det her, og jeg må også sige, at hvis man ser det ud fra den ret vanskelige – for ikke at sige umulige – situation, boligministeren var i, da han gik herop, så gjorde han det eminent. Der fandtes ingen hernede i salen, som ikke syntes, det var virkelig vittigt, hvad boligministeren sagde.

På den anden side er vi også i den situation, at vi ikke skal bedømme boligministeren på, om han er vittig eller ej. Det er egentlig ikke det, det drejer sig om, men det er selvfølgelig meget morsomt ind imellem her i salen også at høre en tale, som får én til at trække lidt på smilebåndet.

Jeg synes, det er ret fantastisk, hvad boligministeren står heroppe og siger. Vi har en fortolkning i boligministeriet, siger han, og den har vi fortsat, den fortolkning passer ikke hr. Wilhjelm, fordi hr. Wilhjelm har nogle andre politiske forudsætninger, end vi har i boligministeriet, og derfor er det klart, at hr. Wilhjelm aktionerer. Nu har boligministeren jo lejlighed til at stemme for sin egen fortolkning, og så var det da meget nemmere at rejse sig op og gøre det. Så havde boligministeren samtidig tilkendegivet over for hr. Wilhjelm helt klart og kontant, at hr. Wilhjelm og boligministeren ikke var enige om fortolkningen af denne bestemmelse.

Jeg synes også, boligministeren skal holde op med at stå og sige til os, at det er et domstolsanliggende. Boligministeren ved lige så godt som jeg, at denne sag er der ingen der er berettiget til at anlægge ved nogen domstol i dette land. Den eneste part, som overhovedet kunne tænkes at være berettiget, ville aldrig drømme om at anlægge den, for det er nemlig den mand, der har købt den ejendom på en tvangsauktion. Han har kun ét eneste formål, nemlig at udstykke den, og derfor ville han naturligvis aldrig nogen sinde anlægge en retssag med det formål, at det skulle blive ham forbudt at anvende ejendommen til det formål, han har købt den til. Det ved boligministeren lige så godt som jeg.

Det kan vel heller ikke være rigtigt, at vi skal lovgive her i landet for bagefter at lade lovgivningen være afhængig af, hvilken op-